झूटो बोल्न बाध्य?

पाठकको प्रश्न: "बाइबलमा झूटो नबोल्नु, झूटो कसम नखानु भनिएको छ। हामीले कुनै नोकरी, व्यापार अथवा कुनै लगानी गर्दा अलिकति झूट बोल्न बाध्य हुनुपर्छ, त्यस बेला के गर्ने? हननिया र सफिरा झूटो बोल्दा मरे। उता राहाबले र प्रस्थानको पुस्तकमा धाइहरूले झूटो बोले, तर उनीहरूलाई केही भएन। कसरी? दाजु, यस कुरामा अलमल भयो। कृपया भनिदिनु होला।"

हाम्रो उत्तर: राहाबले (यहोशू २), धाइहरूले (प्रस्थान १) झूटो कुरा बोलेर पनि केही भएन भन्दैमा झूटलाई परमेश्वरले समर्थन गर्नुभएको होइन। झूट बोल्न नसक्ने परमेश्वर (तीतस १:२) झूटका समर्थक बन्न सक्नुहुन्न। न्याय गर्नुहुँदा परमेश्वरले हृदय हेर्नुहुन्छ र आत्मालाई तौलनुहुन्छ (हितोपदेश १६:२)। राहाब र धाइहरूको हृदयमा परमेश्वरले विश्वास देख्नुभयो (हिब्रू ११:३१; प्रस्थान १:१७)। उनीहरूले झूट बोले तापनि, 'हामी पाप गर्दैछौं' भन्ने चेतना उनीहरूको विवेकमा थिएन। उनीहरूले परमेश्वरमाथि विश्वास राखेर उहाँका जनहरूलाई बचाउन कदम चाले, तर त्यस क्रममा बोलेको झूटलाई यसै कारणले परमेश्वरले धर्मी ठहराउनुभएको हो भनेर बुझ्नु हुँदैन। तर हननिया र सफिराले पवित्र आत्मा, अर्थात् परमेश्वरकै विरुद्धमा झूट बोले (प्रेरित ५:३–४), त्यसैले परमेश्वरले उनीहरूलाई न्याय गर्नुभयो।

युरोपको कुनै देशमा एक समय विश्वासीहरूलाई सरकारले सताउँदा उनीहरू लुकिछिपी भेला भएर आराधना गर्थे। एक दिन एउटी ख्रीष्टियन महिला चर्चको सभामा भेला हुन जाँदै गर्दा बाटोमा प्रहरीले उनलाई "कहाँ जान लागेको?" भनेर सोध्यो। उनले आफू सरकारको कानुनविपरीत हुने सभामा जाँदैछु भनेकी भए उनलाई कडा कारबाही गरिन्थ्यो। यस्तो अवस्थामा तपाईं हुनुभएको भए तपाईंले के जवाफ दिनुहुन्थ्यो? उनले मनमनै प्रार्थना गरिन् र तुरुन्तै यसरी जवाफ दिइन्, "म मेरा पिताको घरमा जाँदैछु। हाम्रा दाजु केही समयअघि मर्नुभएको थियो। उहाँको सम्झनामा हाम्रो परिवार त्यहाँ भेट हुने योजना छ।" यो पूरै सत्य थियो।

हामीले पनि व्यापार, लगानी, नोकरीको प्रसङ्गमा होस् वा जीवनमा आइपर्ने कुनै पनि परीक्षाको घडीमा होस्, परमेश्वरसँग बुद्धि मागेर (याकूब १:२–५), झूट नबोलीकन, आफ्नो विवेकलाई सधैं शुद्ध राखेर, परमेश्वरको डरमा र विश्वाससाथ सबै कामकुरा गर्नु नै परमेश्वरको इच्छा हो। हामी विफल भयौं भने पापलाई पाप नै भनौं, तर 'बाध्यता' को बहाना नगरौं!

- प्रदेश श्रेष्ठ

पावलको घमण्ड

पावल घमण्ड गर्न मन पराउँथे! उनी आफ्ना उद्धारकर्ताको घमण्ड गर्ने मानिस थिए—ख्रीष्टले गर्नुभएको काममा उनलाई गर्व थियो।

"यसकारण परमेश्वरसम्बन्धी कुराहरूको विषयमा प्रभु येशू ख्रीष्टमा मलाई गर्व [घमण्ड] छ" (रोमी १५:१७)। पावलको घमण्ड आफ्नो बुद्धि वा उपलब्धिहरूमा थिएन। उनको घमण्ड प्रभुमा थियो। प्रत्येक विश्वासीले पनि यसो भन्न सक्नुपर्छ, "परमप्रभुले मेरा निम्ति ठूला-ठूला कामहरू गर्नुभएको छ," र त्यसमा गर्व गर्नुपर्छ! आफूलाई केन्द्र बनाएर गरिने घमण्डलाई पवित्रशास्त्रले कडा रूपमा निषेध गर्छ (१ कोरिन्थी १:२९)। परमेश्वरमा गरिने घमण्डलाई भने यसले विशेष रूपमा प्रोत्साहन गर्छ (१ कोरिन्थी १:३०–३१)।

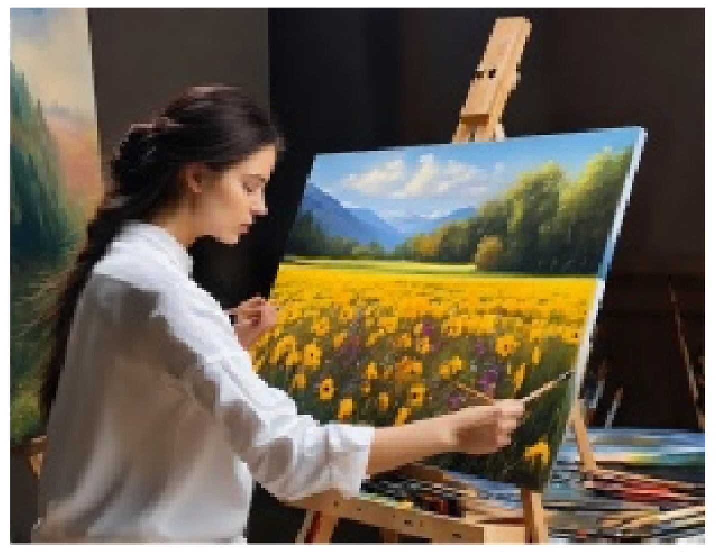

पावलको गर्व वा घमण्ड येशू ख्रीष्टमा थियो (रोमी १५:१७)। उनले अरू कुनै कुरामा घमण्ड गर्ने साहस गरेनन्। आफ्ना उपलब्धिहरूमा गर्व वा घमण्ड गर्न उनले इन्कार गरे। ख्रीष्टले आफूमा र आफूद्वारा गर्नुभएको कामको विषयमा मात्र उनी बोल्थे र घमण्ड गर्थे: "किनकि... ख्रीष्टले मद्वारा जुन कुराहरू गर्नुभएको छ, ती कुराहरूबाहेक म अरू कुनै कुरा गर्ने साहस गर्नेछैन" (रोमी १५:१८)। पावल परमेश्वरको हातमा एउटा साधन मात्र थिए। कुनै बुरुशलाई त्यसद्वारा बनाइएको उत्कृष्ट चित्रको श्रेय दिइँदैन। सबै महिमा कलाकारले पाउँछन्। कुनै भायोलिनलाई बजाइएको सुन्दर सङ्गीतको श्रेय दिइँदैन। सबै प्रशंसा वाद्यवादकले पाउँछन्।

पावलले आफूले हासिल गरेका कुराहरूमा घमण्ड गरेनन्। बरु, ख्रीष्टले आफूमा र आफूद्वारा हासिल गर्नुभएको कुरामा मात्र उनले घमण्ड गरे (हेर्नुहोस्, रोमी १५:१७–१९)। हामीले आफ्नो बुद्धि, शक्ति वा धनको विषयमा गर्व गर्नु हुँदैन (यर्मिया ९:२३)। बरु, हामीले प्रेमिलो र धर्मी परमेश्वरमा घमण्ड गर्नुपर्छ (यर्मिया ९:२४) र उहाँलाई चिन्न पाएका छौं भनेर आनन्दित हुनुपर्छ! "मेरो प्राणले परमप्रभुमा गर्व गर्नेछ; नम्रहरूले यो सुन्नेछन्, र आनन्दित हुनेछन्" (भजनसङ्ग्रह ३४:२)।

"हामी ख्रीष्ट येशूमा आनन्द मनाउने [गर्व गर्ने] हरू र शरीरमा भरोसा नराख्नेहरू" (फिलिप्पी ३:३) भएका होऔं!

- जर्ज जेलर

प्रकाशक: नारायणगढ चर्च, लायन्स चोक, नारायणगढ, भरतपुर - २ ✦ 9855071310

प्रेममा साँचो बोल्दै

भल्यूम १ "प्रेममा साँचो बोल्दै हामी सबै कुराहरूमा उहाँसम्म बढौं, जो शिर हुनुहुन्छ" - एफेसी ४:१५ अंक ३०

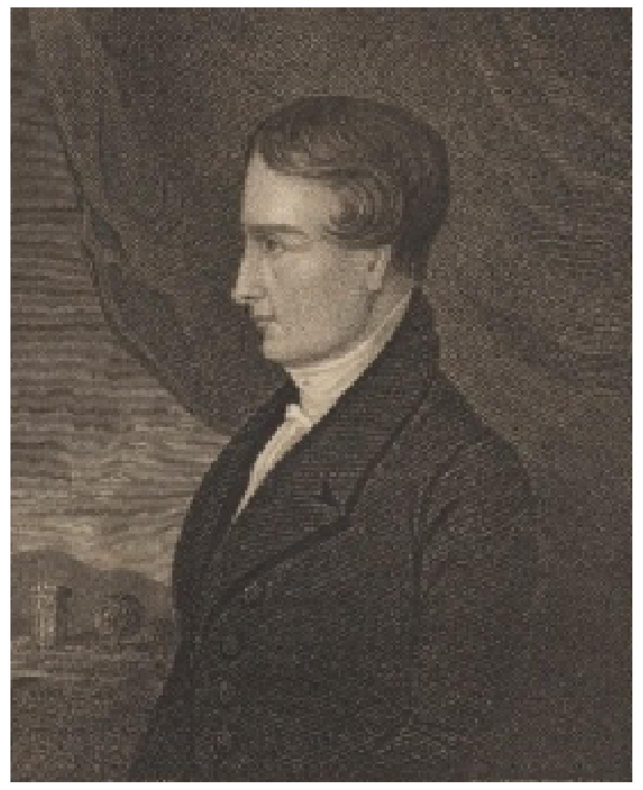

"आफ्नै हृदयको अध्ययन गर्नमा भन्दा ख्रीष्टको हृदयको अध्ययन गर्नमा आफ्नो समय लगाउनुहोस्। आफूतिर एकपटक हेर्नुहुन्छ भने, ख्रीष्टतिर दसपटक हेर्नुहोस्।"

- रबर्ट मूरे मक्शेन (1813-1843)

"अनि जसरी मोशाले उजाड-स्थानमा साँपलाई उचाले, त्यसरी नै मानिसका पुत्र पनि उचालिनुपर्छ; यसैले के उहाँमाथि विश्वास गर्ने कोही पनि नष्ट नहोस्, तर उसले अनन्त जीवन पाओस्। किनभने परमेश्वरले संसारलाई यस्तो प्रेम गर्नुभयो, कि उहाँले आफ्नो एक मात्र जन्माइएको पुत्रलाई दिनुभयो—उहाँमाथि विश्वास गर्ने कोही पनि नष्ट नहोस् तर उसले अनन्त जीवन पाओस्।" (यूहन्ना ३:१४-१६)

१८६ वर्ष पुरानो चिट्ठी

आफूले कहिल्यै नदेखेको, तर जसको अवस्था एक मित्रले उहाँसामु राखिदिएको एक व्यक्तिलाई लेखेको रबर्ट मूरे मक्शेनको चिट्ठीको एक अंश

मार्च २०, १८४०

मेरो प्रिय मित्र—मलाई तपाईंको नामसमेत थाहा छैन, तर तपाईंको मित्रले तपाईंको आत्माको अवस्थाबारे मसँग केही कुरा गर्नुभएको छ र तपाईंको मनका केही कुरा पनि मलाई बताउनुभएको छ। त्यसैले म तपाईंलाई केही हरफ लेख्दै छु—तपाईंलाई येशूतिर हेर्न र बाँच्न आग्रह गर्न। गन्ती २१:८ पढ्नुहोस्, र त्यहाँ तपाईंले आफ्नो रोग र त्यसको औषधि दुवै देख्नुहुनेछ। तपाईंलाई त्यस ठूलो साँपले डसेको छ। पापको विष तपाईंको सम्पूर्ण हृदयमा व्याप्त छ, तर ख्रीष्ट क्रूसमा उचालिनुभएको छ, ताकि तपाईंले उहाँलाई हेरेर जीवन पाउन सक्नुहोस्। अब आफ्नै हृदय र भावनाहरूतिर यति लामो समयसम्म र यति व्यग्रतापूर्वक नहेरिरहनुहोस्। त्यहाँ तपाईंले साँपको डसाइबाहेक के नै पाउनुहुनेछ र? तपाईं अधर्ममै जन्मिनुभएको थियो, र तपाईंको सम्पूर्ण प्राकृतिक जीवन पापमै बितेको छ। परमेश्वरले जति धेरै तपाईंका आँखा खोल्नुहुन्छ, त्यति नै तपाईंले **आफैंमा हराएको** महसुस गर्नुहुनेछ। यही तपाईंको रोग हो। अब औषधितिर हेर्नुहोस्। ख्रीष्टतिर हेर्नुहोस्; किनकि हराएका आत्माहरूलाई यति प्रेम गर्नुहुने परमेश्वरका महिमित पुत्रले हाम्रो निम्ति श्राप बोक्नुभयो, शरीर धारण गर्नुभयो, हाम्रो निम्ति मर्नुभयो र हाम्रो सट्टामा व्यवस्था पालन गर्नुभयो। उहाँतिर हेर्नुहोस् र जीवन पाउनुहोस्। तपाईंलाई कुनै तयारी चाहिँदैन, कुनै प्रयास चाहिँदैन, कुनै कर्तव्य चाहिँदैन, कुनै संघर्ष चाहिँदैन; तपाईंले केवल हेर्नु र जीवित हुनु आवश्यक छ। यूहन्ना १७:३ पढ्नुहोस्। बचाइनका लागि परमेश्वरको हृदय र येशूको हृदय जान्नु आवश्यक छ। **पाप महसुसको लागि** आफ्नो हृदय जान्नु आवश्यक छ। आफ्नो हृदयभित्र हेर्नुहोस्, यदि तपाईं आफ्नो हराएको अवस्थालाई जान्न चाहनुहुन्छ भने। त्यहाँ रहेको अशुद्धता देख्नुहोस्—परमेश्वरप्रति बेवास्ता, मरेको अवस्था, उहाँको प्रेमप्रति कठोरपन। यदि तपाईंलाई तपाईं आफैंभित्र जस्तो हुनुहुन्छ त्यस्तै गरी न्याय गरियो भने, तपाईं नष्ट हुनुहुनेछ। तर **मुक्ति पाउनका लागि** तपाईंले परमेश्वरको हृदय र ख्रीष्टको हृदय जान्नुपर्छ। चारवटा सुसमाचारहरू (मत्ती, मर्कूस, लूका, यूहन्ना) पापीहरूप्रति उहाँको करुणा र ख्रीष्टको हृदयको वर्णन हुन्। तिनले पापीहरूप्रति उहाँको करुणा देखाउँछन्। उहाँले तिनीहरूको सट्टामा गर्नुभएको उहाँको महिमित काम मात्र तपाईंले जान्नुभएको भए पनि पुग्थ्यो। यदि तपाईंले उहाँको हृदयलाई जस्तो छ त्यस्तै जान्नुभएको भए, तपाईं यूहन्नाले जस्तै आफ्नो थकित शिर उहाँको छातीमा राख्नुहुन्थ्यो। आफ्नै हृदयको अध्ययन गर्नमा भन्दा ख्रीष्टको हृदयको अध्ययन गर्नमा आफ्नो समय लगाउनुहोस्। **"आफूतिर एकपटक हेर्नुहुन्छ भने, ख्रीष्टतिर दसपटक हेर्नुहोस्।"**

From *The Life and Remains of Robert Murray McCheyne* by Andrew Bonar

© 2026 WORDOFTRUTH.COM.NP

परमेश्वरले संसारमा के गर्दै हुनुहुन्छ?

अध्याय ७ [४ मध्ये भाग ३]

व्यक्तिगत परमेश्वरको इन्कार

शैतानले संसारमा आफ्नो राज्यको स्थायी, दृश्यमान स्वरूप स्थापित गर्ने उत्तम उपायहरूमध्ये एउटा मानिसलाई आफ्नो प्रमुख शत्रु—परमेश्वर—को अस्तित्व इन्कार गर्न लगाउनु हो भन्ने कुरा बुझ्यो। त्यसैले तर्कवादको समयदेखि नै उसले मानिसलाई आफ्नो लक्ष्यतर्फ अघि बढाउन एउटा दर्शन र आन्दोलनपछि अर्को दर्शन र आन्दोलनको प्रयोग गऱ्यो।

तर्कवादले संसार परमेश्वरको हस्तक्षेपविना केवल प्राकृतिक नियमहरूद्वारा चल्छ भन्ने विचारको भ्याली पिट्यो; अनुभववादले ईश्वरीय प्रकाश अर्थात् परमेश्वरको वचनद्वारा प्राप्त सत्यताहरूमा विश्वास गर्ने सम्भावनालाई नै अस्वीकार गऱ्यो; ईश्वरवाद (deism) ले संसारमा विशेष ईश्वरीय प्रकाशका सबै स्वरूपहरूको अस्तित्वलाई इन्कार गऱ्यो; कान्टले ईश्वरीय प्रकाशद्वारा परमेश्वरको ज्ञान प्राप्त गर्न सकिँदैन भनेर घोषणा गरे; हेगेलले संसारमा परमेश्वरका कार्यहरूको अभिलेख सत्य रहेको कुरालाई ऐतिहासिक तथ्यका रूपमा स्वीकार गर्न सकिँदैन भन्ने शङ्का उत्पन्न गरे; श्लाइअरमाखरले विश्वास र अभ्यासको अन्तिम अधिकार ईश्वरीय प्रकाशमा नभई अनुभवमा रहेको बताए; विनाशकारी आलोचनाले बाइबललाई मानिसका लागि त्रुटिरहित, अलौकिक परमेश्वरको प्रकाशका रूपमा अस्वीकार गऱ्यो; वाणिज्यवादले मानिसका विचारहरूलाई परमेश्वरबाट हटाएर यस जीवनका भौतिक कुराहरूतर्फ केन्द्रित गऱ्यो; साम्यवादले परमेश्वरमाथिको विश्वासलाई मानिसका लागि हानिकारक कुराका रूपमा चित्रण गऱ्यो; र क्रमविकासवादले आफ्नो शुद्धतम स्वरूपमा मानिस र उसको संसारको अस्तित्वको व्याख्या गर्न एक व्यक्तिगत परमेश्वरको आवश्यकतालाई नै इन्कार गऱ्यो; रिट्शलले प्रकाशको सट्टा अनुभवलाई अन्तिम अधिकार माने। विज्ञानका आश्चर्यजनक उपलब्धिहरूले मानिसलाई परमेश्वरबाहेक आफ्ना समस्याहरू आफैँ समाधान गर्न सक्छ भन्ने आत्मविश्वास दिलाए; उदारवादी प्रोटेस्टेन्टवाद परमेश्वरलाई प्रकृतिसँग बराबर ठान्ने अवस्थामा पुग्यो; सामाजिक सुसमाचारले मानिसले परमेश्वरको अलौकिक हस्तक्षेपविना पृथ्वीमा परमेश्वरको राज्य स्थापित गर्न सक्छ भनेर घोषणा गऱ्यो; र नव-रूढिवादले परमेश्वरको बारेमा मानिसले जान्न सक्ने कुनै वस्तुगत मार्ग छैन भनेर सिकायो।

यी सबै आन्दोलन र दर्शनहरूद्वारा शैतानले व्यक्तिगत परमेश्वरमाथि मानिसको विश्वासका अत्यावश्यक आधारहरूमा अविश्वासको क्यान्सर फैलाउँदै ती आधारहरूलाई क्रमशः कमजोर बनाउँदै लग्यो। तथापि, प्रथम विश्वयुद्धको समयसम्म यो रोग राम्ररी लुकेको थियो। मानिसमा अझै पनि विश्वासको बाहिरी आवरण बाँकी थियो; वास्तवमा परमेश्वर अस्तित्वमा नभएझैँ व्यवहार गरे तापनि, कम्तीमा मुखले भने उसले परमेश्वरप्रति सम्मान प्रकट गरिरह्यो।

बीसौँ शताब्दी वर्तमान समयसम्म अघि बढ्दै जाँदा, शैतानले एकपछि अर्को दुःखद् परिस्थिति प्रयोग गर्दै मानिसको बाहिरी आवरणलाई अझ धेरै च्यात्दै लग्यो र व्यक्तिगत परमेश्वरमाथिको उसको बढ्दो अविश्वासलाई प्रकट गऱ्यो। प्रथम विश्वयुद्धले देखाएको युद्धको क्रूरता, शान्ति कायम गर्न राष्ट्रसंघको असफलता, बीसौँ र तीसौँ दशकको आर्थिक मन्दीका कठिनाइहरू, नाजीवादद्वारा ६० लाख यहूदीहरूको योजनाबद्ध विनाश, द्वितीय विश्वयुद्धमा भएको मृत्यु र विनाशको भयावहता, यहूदी नरसंहारको त्रास, मानवताको विनाशको खतरा, जातीय विभेदका अन्यायहरू, कोरिया र भियतनामका निराशाजनक द्वन्द्वहरू, मध्यपूर्वको संकटमा प्रमुख नेताहरूको लगातार भइरहने वीभत्स हत्या, वातावरणीय प्रदूषणका भयावह सम्भावनाहरू, र जनसंख्याको विस्फोट—यी सबैले क्रमशः मानिसलाई आफ्नै भविष्यमा मानवजाति पूर्णतः एक्लै रहेको निष्कर्षमा पुग्न प्रेरित गरेका छन्। मानिसको अवस्था परमेश्वरविरुद्धको आफ्नै विद्रोहको परिणाम हो भन्ने बाइबलको साक्षीलाई मानिसले अस्वीकार गरेको कारण, उसलाई “मानवीय दुःख, त्रासदी र पशुतुल्य क्रूरता” बुझ्न समस्या हुन्छ। मानिसले दुःख भोग्नुपर्छ भन्ने कुरा यथार्थ भएकोले, असल, व्यक्तिगत तथा सार्वभौम परमेश्वर हुनुहुन्न भन्ने निष्कर्षमा उनी पुग्छन्। यसरी आधुनिक मानिसले सम्पूर्ण जीवन र वास्तविकतालाई एउटै स्तरमा—भौतिक स्तरमा—हेर्छ, र व्यक्तिगत परमेश्वरको धारणा मरिसकेको छ भन्ने घोषणा गरिन्छ।

इन्कारका परिणामहरू

एक व्यक्तिगत परमेश्वरको अस्तित्वको बढ्दो इन्कारका परिणामहरू वर्तमान समयमा झन् स्पष्ट हुँदै गइरहेका छन्। पहिलो, मानिसमा गहिरो रूपमा जरा गडेको निराशाको भावना छ। निराशाले कला, साहित्य, सङ्गीत, दर्शन र ईश्वरशास्त्रमा आफ्नो प्रभाव जमाएको छ। इतिहासलाई नियन्त्रण गर्नुहुने र त्यसलाई अन्ततः असल परिणामतर्फ डोऱ्याउनुहुने व्यक्तिगत परमेश्वरलाई इन्कार गरेपछि मानिस इतिहासको पछाडि कुनै बुद्धिमान् र असल उद्देश्य छैन भन्ने निष्कर्षमा पुगेको छ। विज्ञान र भौतिकवादले व्यक्तिगत परमेश्वरको सट्टामा जीवनलाई अर्थ र मृत्युको भयबाट सान्त्वना दिन सक्ने कुनै सन्तोषजनक विकल्प प्रदान गर्न सकेका छैनन्। समाज अस्तव्यस्तता र द्वन्द्वतर्फ अघि बढिरहेको देखिँदा, मानिसलाई सबै कुरा केवल संयोगले घट्छ भन्ने विश्वास गर्न सजिलो हुन्छ; त्यसैले वर्तमान अस्तित्वमा न कुनै संगति देखिन्छ, न कुनै अर्थ।

निराश भएर मानिस राहत वा जीवनको अर्थ खोज्न अनेक व्यर्थका उपायहरू अपनाउन पुग्छ—मदिरा, भौतिकवाद, निरन्तर मनोरञ्जन, लागूपदार्थ, व्यभिचार, समलैङ्गिकता, लागूपदार्थको दुरुपयोग, ज्योतिषविद्या, आत्मावाद, शैतान पूजा, जादूटुना, पूर्वीय रहस्यवाद र अन्य झूटा धर्महरू। जब व्यक्तिले यीमध्ये कुनै पनि कुराबाट सन्तुष्टि पाउँदैन, तब जीवन व्यर्थ भएको अनुभूतिले उसलाई प्रायः आत्महत्यातर्फ धकेल्छ। व्यक्तिगत परमेश्वरको अस्तित्वलाई अस्वीकार गर्नुले मानिसलाई यस्तो सन्देश घोषणा गर्नतर्फ डोऱ्याइरहेको छः “व्यर्थै-व्यर्थ, सबै कुरा व्यर्थ!” (उपदेशक १:२)

दोस्रो, विशेष गरी युवा पुस्तामाझ क्रान्तिको माग बढ्दै गएको छ। युवाहरूले बीसौँ शताब्दीका भयावह दुःखकष्ट र अशुभ प्रवृत्तिहरूलाई संयोगले उनलाई पूर्ण विनाशतर्फ अघि बढाइरहेको सङ्केतका रूपमा व्याख्या गर्छन्। यसरी, मानवताको अस्तित्व नै खतरामा परेको छ। आफ्नो समाजले उनलाई सर्वोच्च परमेश्वरको विचारलाई अस्वीकार गर्न अभ्यस्त बनाएको हुनाले, उसले निष्कर्ष निकाल्छ कि त्यहाँ मानवजातिको विनाश रोक्न हस्तक्षेप गर्न सक्ने कुनै असल, व्यक्तिगत, सार्वभौम परमेश्वर हुनुहुन्न। त्यसैले, मानवजातिलाई बचाउन सकिन्छ भन्ने हो भने, विनाशतर्फ अघि बढिरहेको वर्तमान सामाजिक व्यवस्थामा आमूल परिवर्तन ल्याएर मानिसले नै आफूलाई बचाउनुपर्छ भन्ने विश्वास गर्छ। फलस्वरूप, युवा मानिसले क्रान्तिको माग गर्छ; युद्ध, अन्याय र प्रदूषणको विरोध गर्छ; र जातीय विभेद, गरिबी, युद्ध सञ्चालन गर्ने सरकार, युद्धका हतियारहरूबारे अनुसन्धान गर्ने विश्वविद्यालयहरू तथा हतियार उत्पादन गर्ने र वातावरण प्रदूषित गर्ने उद्योगहरूविरुद्ध आवाज उठाउँछ। मानिसको संरक्षणबारे ऊ यति निराश भएको छ कि परिवर्तन ल्याउने उसका अहिंसात्मक उपायहरू असफल हुँदा लक्ष्य प्राप्त गर्न हिंसाको प्रयोग गर्नुपर्ने कुराको समर्थन गर्छ।

तेस्रो, पुस्ताहरूबीच पीडादायी खाडल उत्पन्न भएको छ। आफ्नो निराशाको प्रतिक्रियास्वरूप, पुरानो पुस्ताले परमेश्वरको स्थानमा आफ्ना भौतिक उपलब्धिहरूलाई राखेको छ। यी उपलब्धिहरूमाथि आउने कुनै पनि खतरालाई उनीहरू चिन्ताका साथ हेर्छन्। यसरी, वर्तमान सामाजिक व्यवस्था, जसले उनीहरूलाई असुरक्षित संसारमा सुरक्षा प्रदान गर्न सक्षम बनाएको छ, उनीहरूको सुरक्षाको आधार बनेको छ। फलस्वरूप, उनीहरूले वर्तमान व्यवस्थामाथि युवाहरूले गर्ने आक्रमणलाई आफूहरूसँग भएको एकमात्र सुरक्षामाथिको आक्रमणका रूपमा हेर्छन्। त्यसैले उनीहरू कानुन र व्यवस्थाको माग गर्छन्। युवाहरूको विश्वास छ कि मानवजातिलाई जोगाउने एकमात्र उपाय वर्तमान सामाजिक व्यवस्थालाई आमूल परिवर्तन गर्नु हो, तर वृद्ध पुस्ता स्थिरता कायम राख्नु नै एकमात्र उपाय हो भन्ने कुरामा विश्वस्त छ। यी दुईका बीचमा के विश्वास गर्ने भन्ने नै थाहा नभएका मानिसहरू छन्।

चौथो, सबै मानिसहरूलाई बाँध्ने नैतिक निरपेक्षताहरूको अस्तित्वलाई इन्कार गरिएको छ। मानिस यस्तो निष्कर्षमा पुग्छ कि यदि कुनै व्यक्तिगत परमेश्वर हुनुहुन्न, जसले मानिसलाई कसरी जिउनुपर्छ भन्ने कुरा प्रकट गर्नुभएको छ, जसले मानिसलाई आफ्ना कार्यहरूका लागि जिम्मेवार ठहराउनुहुन्छ र जसका लागि भविष्यमा न्याय सुरक्षित गरिएको छ भने, मानिसले पालन गर्नुपर्ने नैतिकताको कुनै मापदण्ड हुन सक्दैन। त्यसैले नैतिकताका परम्परागत मापदण्डहरू मानिसले बनाएको विगतको एउटा युगका मापदण्ड हुनुपर्छ, जुन अब मान्य छैन। जब सबै नैतिक मापदण्डहरू मानिसले नै बनाएका हुन् भने, एउटा मापदण्ड सही र अर्को गलत हो भनेर भन्ने अधिकार कसलाई छ? नैतिकता निरपेक्ष कुरा नभई सापेक्ष कुरा हो। यो व्यक्तिको मनोभाव र ऊ आफूलाई जुन परिस्थितिमा पाउँछ, त्यसमा निर्भर हुन्छ।

यस प्रकारको सोचको परिणामस्वरूप, तथाकथित नयाँ नैतिकता, प्लेब्वाइ दर्शन र परिस्थितिजन्य नैतिकताले पुराना नैतिक मापदण्डहरूलाई विस्थापित गरिरहेका छन्। मानिसले परमेश्वरको बाइबलीय प्रकाशलाई अस्वीकार गरेको हुनाले, त्यस प्रकाशमा दिइएका परमेश्वरका नैतिक निरपेक्षताहरूलाई पनि अस्वीकार गरेको छ। फलस्वरूप, परमेश्वरले विवाहबाहेकका सबै यौनसम्बन्ध, समलैङ्गिकता, लेस्बियनवाद, सम्बन्धविच्छेद र पुनर्विवाह, मादक पदार्थ सेवन, हत्या, अश्लील भाषा, सार्वजनिक रूपमा नग्नता प्रदर्शन, अशोभनीय पहिरन, चोरी र झूटलाई कडा रूपमा निन्दा गर्नुहुन्छ। तर मानिसले यस्ता कुराहरू गलत छन् भन्ने कुरा मात्र इन्कार गरिरहेको छैन; उसले समाजलाई अश्लीलता, समलैङ्गिकता, लागूपदार्थको स्वतन्त्र प्रयोग र गर्भपतनजस्ता कुराहरूलाई स्वीकार गर्न दबाबसमेत दिइरहेको छ। कोही-कोही त अवैध र विकृत यौनसम्बन्धलाई समेत पवित्र अनुभवका रूपमा घोषणा गर्ने हदसम्म पुगेका छन्। अनुमतिवाद र अनुशासनको अभाव आजको सामान्य अवस्था बन्दै गइरहेको छ। मानिसले परमेश्वरलाई अस्वीकार गरेको हुनाले उसले आफ्नो मानव मर्यादा गुमाउँदै गइरहेको छ (रोमी १:१८–३२)। जब उसले आफ्नो नयाँ नैतिक “स्वतन्त्रता” को प्रशंसा गर्छ, तब ऊ आफ्नै अभिलाषाहरूको दास बन्छ।

साभार: *What on Earth is God Doing* by Renald Showers

(*क्रमशः आगामी अंकमा*)